

[Valdemar Sørensen.]

Rede paa Tingene, skal være henvist til den nuværende Forretningsordens meget besværlige Metode til at fremskaffe Svar.

Jeg efterlyser endnu en Gang den højtærede Regerings Stilling til Spørgsmaalet, idet jeg gaar ud fra, at jeg i den højtærede Handelsministers Bemærkninger om, at han til enhver Tid er rede til at give alle Slags Oplysninger, maa se en Advis om, at den højtærede Minister ogsaa vil være tilbøjelig til at indgaa paa den Form, der her er foreslaaet.

Vagn Bro: Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at takke de højtærede Ministre, Forsvarsministeren, Justitsministeren, Handelsministeren og Trafikministeren, som alle i Hovedsagen tog særdeles velvilligt paa de Betragtninger og Anker, jeg havde tilladt mig at fremføre under denne Debat.

Mit Partis ærede Formand, det ærede Medlem Hr. Brorsen, og det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen har under denne Finanslovdebat omtalt et fortroligt Dokument, som er forfattet af en offentlig Anklager, og som efter Meddelelser i Bladene af Statsministeren er tilstillet de udvalgsberettigede Partiers Formænd, angaaende den Sag, der var rejst af det offentlige mod Redaktør Waldemar Petersen, „Sorø Amtstidende“. Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen har ogsaa forespurgt den høje Justitsminister, om han finder den anvendte Fremgangsmaade forsvarlig, og om han finder, at en saadan Brug af Anklagemyndigheden er overensstemmende med dansk Lov og Ret. Ministeren har ikke svaret, og Svaret maatte, ikke mindst for os Jurister, der er opdraget under den nuværende moderne Retsplejelov, paa Forhaand være givet: denne Fremgangsmaade kan ikke passere. Konsekvenserne vilde være for farlige, rent bortset fra, at en saadan Form for paa særlige Steder at udbedre en Sags Standpunkt efter en upaaanket Dom vilde være en alvorlig Svækkelse af Domstolenes Stilling.

Man fik uvægerlig Indtrykket af, at den paagældende Domsmandsdom ikke var god nok, og man lod da en af Statens Anklagere, altsaa den ene Part, hvis Sagen var blevet ført videre til Landsretten, i fortrolig Form lave en personlig bedre Dom og altsaa en hemmelig Dom, som den anden Part endog er udelukket fra at gendrive. Vi er da forhaabentlig ikke kommet saa vidt i dansk Retspleje, at den ene Part, Statens Repræsentant, altid i sidste Instans har Ret, men afgørende for mig er det, at grund-

læggende Retsplejprincipper siger, at tiltalte — altsaa i dette Tilfælde Redaktør Waldemar Petersen — har Krav paa at se alt, hvad der fremkommer fra Statens Side imod ham under Processen, og at tiltalte altid har det sidste Ord. Og her kan man ikke komme og sige: Ja, men Processen er afsluttet; nu gælder disse Synspunkter ikke mere. Jo, de gælder i høj Grad, bl. a. af den Grund, at Processen blev afblæst ved fælles Overenskomst mellem Hr. Steincke og hans offentlige Anklager paa den ene Side og tiltalte paa den anden Side, og netop saaledes, at der efter Afslutning af Forliget ikke maatte fremføres noget for Offentligheden, uanset hvad Offentligheden, Pressen, sagde om Sagen. Jeg betvivler, at Redaktør Waldemar Petersen var indgaaet paa et saadant Forlig, om han havde vidst, at bagefter skulde en bekendt Højesteretssagfører — i dette Tilfælde offentlig Anklager ved Landsretten — uden hans og hans Forsvarers Viden til fremtrædende Mænd i Danmark give en Fremstilling, hvortil han ikke kunde gøre Modbemærkninger.

Jeg tror, det var en overordentlig rigtig Handling, den tidligere Justitsminister foretog sig i en alvorlig Tid: at være med til at afblæse disse Pressesager i den politiske Debat, og jeg tror afgjort, han skulde være blevet derved. Det havde efter min ringe Mening højnet hans juridiske Eftermæle.

I den demokratiske Retsforfatning, vi lever under, og som er et væsentligt Led i Folkestyret, indtager tiltalte en særlig Stilling. Han skal bl. a., som jeg har nævnt, altid have det sidste Ord, inden Dommen falder, og derefter gælder Dommen, medmindre den bliver paaanket.

Jeg vil i disse Bemærkninger, som det er mig magtpaaliggende at fremsætte, ene holde mig til den saare uheldige Fremgangsmaade, idet jeg, hvad selve Sagen angaar, maa anse den for afgjort ved Dommen, og da den tidligere Justitsminister nu er gaaet af, skal jeg i hvert Fald ikke forfølge Sagen videre. Jeg vilde for øvrigt med Sikkerhed tillade mig at mene, at havde en af Fortidens Ministre benyttet en saadan Fremgangsmaade, vilde den daværende socialdemokratiske Opposition, og med Rette, i stærke Ord have vendt sig mod en saadan Metode.

Den højtærede Statsminister har svaret i Sagen med en, om jeg saa maa sige, landsfaderlig *all round* Bemærkning om, at det ikke er noget nyt og ukendt, at Partiformændene faar Dokumenter, ogsaa fortrolige Dokumenter, udleveret, og at det drejede